

„Az ünnep nem naptól függ. Nem dátumtól, nem csillogástól, nem ajándéktól.
Az ünnep egészen mástól függ. Tőled. Mert az ünnep nem kívül van.
Nem díszekben, csillogásban, ajándékokban. Hanem benned.
A te díszeidben, csillogásodban, ajándékaidban.
Igen, az ünnep benned van. Az ünnep te magad vagy.”

SZABADHAJDÚ

Drága Böbe!

Elérkezett a búcsú pillanata! Már régóta tudjuk, hogy készülsz elmenni, mégis kicsit megszeppenve vettük tudomásul, hogy már csak pár nap van hátra. Igaz, hogy a nyugdíjas búcsúztatót sem így képzeltük el, szűk körben, ölelés és puszi nélkül, de ezt hozta a sors...

40 évet töltöttél a levéltárban. Nem divat manapság egy munkahelyen eltölteni az éle-

viszonyultál, sok levéltáros számára például szolgálhat! Évtizedeken át egyenletesen teljesítettél, mindig nagy precizitással láttad el feladataidat. Meghatározó személyisége voltál a fióklevéltárnak, ezért nagy űrt hagysz magad után!

De ne legyünk önzőek! Örülünk inkább annak, hogy a levéltáros pályafutásod után egy új életet kezdhetsz!

Biztosan már előre meg is van a programod az elkövetkező évekre. Több időt fogsz mostantól tölteni az unokákkal, hiszen ez az

Szeretettel köszöntünk nyugdíjba vonulásod alkalmából!

Anno: egy levéltári nap csoportképe

tünket, de ha úgy érezzük, hogy azt csináljuk, amit szeretünk, amiben jók vagyunk, akkor kit érdekel a divat? Én úgy gondolom, akkor kit érdekel a divat? Én úgy gondolom, akkor kit érdekel a divat? Én úgy gondolom, akkor kit érdekel a divat? Én úgy gondolom, akkor kit érdekel a divat?

Több, mint 30 éve ismerjük egymást. Igaz, hogy nem egy helyen dolgoztunk, de azért volt alkalmunk beszélgetni, mesélni egymásnak magunkról, családjainkról, örömeinkről és bánatainkról. Én egy mosolygós, csendes embernek ismertelek meg, akire mindig lehet számítani. Nem szereted a konfliktusokat, de az igazságért megküzdesz, hisz ez mindennél fontosabb számodra. Lényedből sugárik a nyugalom. Megfontolt vagy, segítőkész, szívesen osztod meg óriási levéltári tudásodat másokkal.

Hivatástudatod, kitartásod, tenni akaratod és alázatosságod, amivel mindenhez

egyik legjobb dolog a világon! De ha emellett még marad szabad időd, talán valami újba is belevághatsz. Sokan alig várják, hogy végre nyugdíjba menjenek, utána azonban nem tudnak mit kezdeni a hirtelen rájuk szakadt szabadidővel, és visszasiratják a munkával töltött éveket.

Én azt kívánom, hogy találd meg azt az elfoglaltságot, ami tartalmaz, kiegyensúlyozott, nyugdíjas éveket hoz számodra! Legyen időd mindarra, amire a munkád miatt nem tudtál időt szakítani!

Kívánok egészséges, hosszú, szép nyugdíjas éveket. És tudd, hogy szeretettel várunk vissza bármikor, a levéltár kapuja előtted mindig nyitva áll!

Szendiné Orvos Erzsébet,
Zsike

Varga Sándorné Böbe
40 év munkaviszony után,
2020. november 1-jén
nyugdíjba vonul.

Ebből az alkalmából
köszöntjük
kedves munkatársunkat.
A levéltár valamennyi dolgozója

A hét arca

Varga Sándorné

Negyven esztendő munkaviszony, két munkahely. Az óvoda után, a '80-as évek legelejétől, a Hajdúböszörményi Fióklevéltár. Egyhuzamban negyven év.

Böbe! Ez önmagában is tiszteletet parancsol. Különösen annak fényében, hogy közben mi mindent tettél le arra a képzeletbeli közös asztalra.

A Te esetében az emberek, a levéltár ügyének szolgálata a legtermészetesebb volt, és az ma is. Te jó ég! Mennyi hálás ember és intézmény! Polgártól Nánásig, Dorogtól Görbeházáig, s persze a böszörményiek. Emlékszel? Hát hogyan emlékeznél!

Rozikával a hátatokon vittétek több ezer kisemmizett gazdaember és család kárpótlását. Földek, ingatlanok, szekerek s minden,

ször elmondta: „Imre öcsém, Erzsike nélkülözhetetlen ékköve a levéltárnak”- Így, szó szerint! ÉKKÖVE. Csak helyeselni tudtam Sanyi bátyámnak, a bölcs megyei bírónak.

Böbe! Nehéz szavakba önteni, mit is gondol az esendő ember azokról, akiket tisztel és becsül. Egyet biztosan tudok. Talán a sors hozta úgy, hogy 16 évig annak az embernek lehettem a munkatársa, akivel egy évben, egy hónapban és egy napon születtem. Az illem szerint a születési dátumomat elárulom, de a Tiédet nem. Szóval kedd volt, s a horoszkópom szerint hálnak mondanak, miközben inkább boromissza vagyok. Különösen annak fényében, hogy én Egerben születtem, Te pedig Böszörményben. A hónap tehát megvagyon.

Egy évben, egy hónapban és egy napon

De! Mielőtt teljesen elérzékenyülök, egy Kowa szám strófája jutott eszembe. „Nuggerka” (Te érted, mire gondolok) legyenek olyan hétköznapjaid szeretted körében, amelyet oly régóta megálmodtál és megteremtettél Sanyival magatoknak.

Szóval itt vagyon a Kowalszki nóta strófája!

Varjasi Imre

„Rohannak az évek,
de Te Boldog és Gyönyörű legyél!
Engedd el a tegnapot,
mert ott a holnap,
hogy ha mindent újra kezdenél!
Le is éghet a gyertya,
meg az összes év ki van rúgva!
És, ne feledd: nem biztos mindig,
hogy a könnyű,
néha csak a nehéz út ad épülést!”

amit a levéltári iratokból ki lehetett kutatni, Ti megtaláltátok. Te és Rozika! És segítettek a hozzátok forduló több ezer embernek. Aztán az újabb kárpótlás, és sorolni is nehéz feladataidat.

Miközben három csodálatos gyermek boldog édesanyjaként teremtettél szerető férjeddal, Sándorral meghitt és dolgos hétköznapokat. S, hogy el ne feledjük! Közben tanultál és képezted magad. Dolgoztál, szolgáltad a közjót, példás családanaként, szerető hitvesként tetted boldoggá környezetet. Büszke reád családod, s azok, akik ismernek.

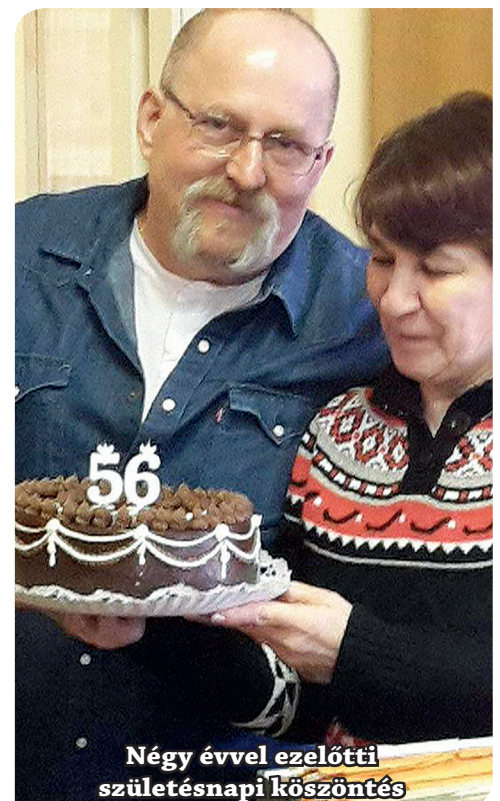
Magam a '90-es években, fiatal kutatóként találkoztam veled. Ma már tudom, semmit nem ért volna elképzelésem az '56-os kutatásról, ha te nem segítesz, igazításod el a „papírrengetegben”. Oly természetes volt közvetlenséged, segítőkészséged.

Nagy Sanyi bácsi, egyik neves kutatónk, mikor már én igazgattam a levéltárat, több-

születtünk, miközben nem volt szökőév, s a sors szeszélye szerint a hó végére maradtunk. De még ekkor is a boldogságot hoztuk el szüleinknek. Még, ha hó vége volt is. A napra is fény derült tehát. Emlékszel? Egy évben, egy hónapban és egy napon születünk. Ezt egyébként Te mondtad nekem, mikor először töltötted ki kutatási kérelmem, s írtad le adataimat. Jót neveltünk! Majd 2004 novemberétől sokszor, mint a halak, lubickoltunk a levéltár közegében.

Büszke vagyok arra, hogy munkatársamként barátsággal, egymás iránti megbecsüléssel osztottuk meg hétköznapjainkat. Együtt neveltünk, s ne tagadjuk, sírtunk is. Vigaszt nyújtva a másiknak. Köszönet érte!

Böbe, a születési éved ugyan nem derült ki. Spongyát rá! Legyen elég annyi, hogy néhány órával úgyis én vagyok az öregebb. Szerintem a legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt életedben, hanem, hogy mennyi élet volt éveidben.

Négy évvel ezelőtti születésnap köszöntés

Nemzedékről nemzedékre

Mi a történelem? A kérdésre örök idők óta keresik az egyszerű választ az emberek. Az egyik tömör definíció szerint a történelem nemzedékek egymásutánja. Bár születtek jobb válaszok is az idők folyamán, a megfogalmazásban mégis van valami. A világ úgy halad előre, hogy eközben nemzedékek váltják egymást, veszik át egymástól a szerepeket, és adják át egymásnak a tapasztalataikat, tudásukat, hogy a következő generáció nagyobb sikerrel vegye az élet akadályait, mint az előzőek.

Ez a váltakozás, ez a körforgás nemcsak a „nagy egész” történéseiben van velünk, hanem kisebb közösségek, munkahelyek, családok életében is. Közel 20 évvel ezelőtt, fiatal

levéltári dolgozóként ott lehettem, amikor Bence fiad büszkén mutatta első iskolatáskáját, amellyel hamarosan megkezdte iskolás éveit, és együtt hajtogattunk vele házikót a

levéltári savmentes dobozokból, ajtót, ablakot rajzolgatva rájuk. Bence ma már huszoneves egyetemista, és dobozhajtogatás helyett a fióklevéltár méretarányos makettjét készíti el vizsgafeladatként. Az azóta eltelt években én lettem apa, és te fogadtad nagy örömmel és szeretettel a lányaimat, ha a levéltár közelében járva benéztünk. Az asztalod alatt bújócskáztak, vagy az udvaron az öledben ülve ették jóízűen a sült szalonnát...

Váltják egymást a nemzedékek, a tegnap kisgyerekekkel játszó fiataljai ma már a saját gyerekeikkel sétálnak kézenfogva. Te pedig a munkában eltöltött évtizedeknek búcsút intve, felnőtt gyermekeid boldogulásában gyönyörködve, megcáfolod a dal szövegét, mely azt énekli: „új mesék nem várnak ráánk.” Igenis, van „csillagfényű álomvilág,” melynek során unokáid életét kíséred tovább.

Husvéth András

Egy kedves, nyitott, derűs, a munkája iránt alázatos embert ismerhettem meg Benned az évek során.

Bármikor, amikor ellátogattam hozzátok, mindig azt éreztem, Te vagy a fióklevéltár szíve-lelke. Mindegy volt, hogy csak néhány percre tértem-e be hozzátok vagy egy rendezvényre érkeztem éppen, tudom, hogy mekkora szeretettel és örömmel fogadtál, mindig volt közös témánk és jókat neveltünk együtt. Úgy érzem, nagyon fogsz onnan hiányozni mindannyiunknak és remélem, hogy sokszor találkozunk még!

Kívánom, hogy a nyugdíjas éveid is aktív, örömeikkel, élményekkel tele, szeretetben és egészségben teljenek!

„Az ember végül rádöbben, hogy egész életében csak az volt az igazán értékes, örömteli és jó, amikor szeretett. És szerették.”

Müller Péter

*Szeretettel öllelek,
Nagy Dóri*

„Mama végre nyugdíjas...”

Édesanyánk szinte második otthona volt a levéltár, életének jelentős részét töltötte az épület falai között. Azonban nemcsak őt köti sok emlék az épülethez, de a gyerekeit is.

Emlékszem, mikor a nyári szünetekben a hajdúböszörményi levéltár dolgozóinak gyerekei összegyűltek és együtt játszottak a raktárban. Dobozokból bunkert építettünk, a polcok között mászkáltunk, a könyvtárszobában olvastunk, játszottunk, míg a szüleink dolgoztak. Közel 30 év telt el azóta, de ezeket a nyarakat máig emlegetjük.

Most pedig búcsúzik a levéltártól, mely 40 évig az egyik otthona volt, és kezdetét veszi életének egy új szakasza, egy most még ismeretlen, de teljes értékű élet várja. Több időt tud majd ezután a családjával, unokáival tölteni, akik már nagyon várják, hogy Mama végre nyugdíjas legyen.

„Azért szeretném, hogy Mama nyugdíjas legyen, mert akkor többet mennénk a strandra és többször lehetnénk vele. Akkor anya egyedül is hazaengedne és Mama finom ételekkel várna itthon.”

(Zita)

Nagyon szeretünk, anyu, kívánjuk, hogy pihend ki magad, élvezd a nyugdíjas éveidet és valósítsd meg azokat az álmait, amikre az elmúlt években nem sok idő jutott. Kiránduljatok, koncerteztetek, élvezzétek az új otthonotokat.

Puszilnak gyerekeid, unokáid

A legifjabb a legidősebbtől

Amikor tapasztalatlan ifjúként a levéltárba kerültem akkor a levéltári kollégák nagy, ekkor nyugdíj előtt álló, nemzedékébe tartozott Radics Kálmán igazgató, illetve Uri Sándorné és Lengyel Katalin segédlevéltárosok. Ebbe, az életüket a levéltári munkának szentelő kollégák sorába tartozik Varga Sándorné, akit én csak Böbe néniként szoktam szólítani.

Ő az, aki mindig is jól informált az aktuális tennivalók terén. Tőle bármikor lehet kérdezni, hiszen majd 40 éves tapasztalattal rendelkezik a levéltári kezelői és a segédlevéltárosi feladatok mindegyikében. Számos

teendője, mint a gyűjtőterületi munka, a kutató és ügyfélszolgálat, az iratrendezések és selejtezések, továbbá a nyilvántartások vezetése mellett gondja volt a tagintézményi központból különböző ügyekben kijáró levéltári kollégákra is. Böszörménybe érkezésemkor mindig számíthattam egy jó szóra, nem mellesleg teára vagy kávéra is.

Talán ebből a jó kapcsolatból is fakad, hogy jelenleg is kiváló együttműködésben dolgozunk egy központi projektben. Mivel az iktatás és az irattározás munkája is évtizedekig rá hárult, ezért a tagintézményi központ és a fióklevéltár között mozgó aktákkal kapcsolatban szoktam tájékoztatást kérni tőle. A bekerültemkor visszavonuló nagy levéltári generáció utolsó emberének számító Böbe néni nyugdíjba vonulásával most nemcsak egy hosszú és gazdag levéltári életpálya, hanem egy korszak is lezárul.

Kovács Gergely

Mint a jó bor: nemesebb, értékesebb

Böbe! Mikor is lett belőled Böbe néni? Elszaladtak az évek, és mi észre sem vettük. Bár lehet, hogy már nehezebben mászunk fel a létra tetejére. De még felmászunk! Kevesebb kötetet, dobozt hozunk egyszerre, mert mi már tudjuk, hogy nem kell rohanni.

Óvatos duhajok lettünk. Már nem mi kérdezzünk, hanem tőlünk kérdeznek a kollégák. Hová tűntek el ezek az évek? Tapasztaltabbak lettünk, de öregebbek nem. Olyanok vagyunk, mint a jó bor. Az idő múltával egyre nemesebbé, értékesebbé válunk. (Remélem, ezt olvasva, a férfi kollégáink sűrűn bólogatnak.) Legbelül nem érzékeljük az idő múlását. Reggelente csodálkozunk, hogy ki az az idegen, aki ránk néz a tükörből fogmosás közben.

Emlékszel a sok külön munkára? Mennyit nevtünk és beszélgettünk mindenféléről, miközben a kezünk járt serényen és fogytak a rendezetlen iratkupacok. Igaz, egy divatbemutatón nem arattunk volna osztatlan sikert a szerelésünkkel.

Emlékeztetések a közös levéltári kirándulások is. Amikor kiszakadva a mindennapi mókuskerékből, férjekkel és gyerekekkel együtt, egy rozoga busszal elindultunk a Zemplén vagy Bükk irányába. Mindenki hozta a maga pálinkáját, süteményét, pogácsáját. Mintha egy pálinka vagy gasztronómiai fesztiválon lettünk volna. Azóta tudjuk, hogy a paprikás pálinka igencsak veszedelmes itóka. Túráztunk, várat néztünk. Előfordult, hogy megáztunk, fáztunk, de a kedvünket semmi nem tudta szegni. Elmaradt a szalonnasütés a szakadó eső miatt? Sebaj! Behúzódtunk egy tarcali borospincé-

be, ahol jóféle tokaji borok mellett, jóízűen elfogyasztottuk a nyers szalonnát, kenyeret és hagymát. Aznap megismertük egymás énektudását is. Többségünk nem indulhatott volna még egy zenei tehetségkutató versenyen sem. De ez sem zavart minket, mivel magunkévá tettük a mondást, hogy a zene mindenkié.

Másik alkalommal a buszunk lerobbant, és mi ott ültünk az árokparton arra várva, hogy tovább indulhassunk. De még ennek is meg volt a varázsa, mert jó társaságban gyorsan telt az idő.

A levéltárban sok volt a móka régebben. A mi csapatépítő tréningjeink a közös főzések és névnapozások voltak. Mennyit nevtünk, táncoltunk. Egyszer volt a levéltárban... far-

sangi mulatság. Emlékszel az asszonykórus szereplésére? Mindenki újra gyerekké változott és önfelédten bohóckodott a magára öltött jelmezben.

Emlékszel a levéltáros vándorgyűlésekre? Nagyon örülök, hogy részese lehettem annak a pillanatnak, amikor ezen a fórumon is elismerték a szakmai munkádat és tudásodat. Az idő relatív, a kor pedig csak egy szám. Most jön el a te idő! Aludhatsz kedvedre, mert reggel nem csörög a vekker. A gyerekek már felnőttek, újra élhetsz a kedvteléseidnek. Átrendezheted a lakást – a férjed nagy öröme. Unokázhatsz, a felelősség terhe nélkül. Kirándulhatsz, túrázhatsz. Felfedezheted az ország gyógy- és wellnessfürdőit. Vedd elő újra azt a lányt, aki legbelül megmaradtál és élvezd, ami ezután következik, a megérdemelt nyugdíjas éveket!

Örülök, hogy a kollégád lehettem. Köszönöm a sok segítséget, tanácsot!

Tóth Ágnes

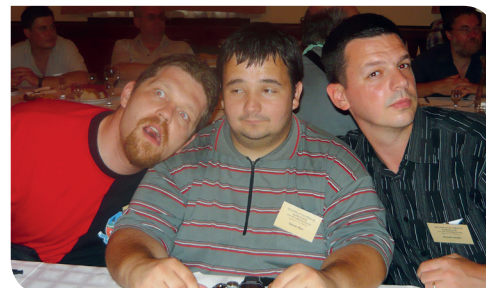

A fióklevéltár lelke

A hajdúböszörményi fióklevéltár kutatóterméhez vezető úton elkerülhetetlen a találkozás Varga Sándornéval, vagy ahogy sokan ismerik, Böbe néniel, aki 1980-tól, vagyis a kezdetektől dolgozik itt. És ott már hozzá is juthatunk minden szükséges információhoz, legyünk bár ügyfelek, akik egy rég elhagyott dokumentum másolatához szeretnének hozzájutni, vagy legyünk kutatók, akik a családjuk múltját, történetét szeretnék megismerni. Ezt az utat jártam be én is minden alkalommal, amikor kimentem a hajdúböszörményi kollégákhoz, és kezdetben én is csak hivatalos dolgokkal kapcsolatban álltam meg pár szóra az asztalánál. Majd hamarosan elkezdtük egymást jobban megismerni, és már más témák is szóba kerültek, például a család – családi események, az iskola, a régi idők, sőt, még a kézműves sörök is.

2018-ban pedig volt szerencsém részt venni Pécsen az MLE vándorgyűlésén, ahol megkaptam – levéltári életpályája elismeréseként – a Dóka Klára-díj II. fokozatát. És most, bő 15 év után, szokatlan lesz úgy bemenni a fióklevéltárba, hogy a szakmai segítséget mástól kapom meg, a helyi „pletykákról” más számból be. Kívánok neki hosszú, boldog, de nem teljesen levéltár mentes nyugdíjas éveket!

Szikla Gergő

Ungvári Erzsikének

A fióklevéltár első dolgozója Ungvári Erzsike (házasságkötése után Varga Sándorné), Láda Gergelyné Jucika és én voltunk.

Igaz, hogy a hivatalos és ünnepélyes megnyitó minisztériumi, megyei és városi vezetőkkel csak 1981 májusában történt, de a munka és az előkészítés a még korábbi tervezések után, 1979-től kezdődött. Akkor még a gimnáziummal közösen használtuk a helyiségeket, a megnyitó után már a fióklevéltár egyedül. Erzsike a legelső munkálatokban még nem vett részt (ide többek között a Debrecenből kikerülő iratok szállításra való előkészítése, a fióklevéltár helyiségeinek takarítása, berendezése, polcozása tartozott). Ő a gimnáziumi érettségije után hamarosan jelentkezett hozzánk, és afféle mindeneként, adminisztratív és levéltári kezelői feladatokat látott el kezdettől fogva. Sokat jelentett, hogy gépirásból is vizsgázott, így mindenfajta adminisztrációs tevékenységünket fel tudta gyorsítani. A megnyitó után az iktatás,

irattározás, kimenő levelek gépelése, az ügyfélszolgálat ellátása, az anyakönyvekkel kapcsolatos, egész megyére vonatkozó feladatok ellátása (ehhez anyakönyvvezetői vizsgát is le kellett tennie) és a raktári jegyzékek folyamatos gépelése adta a munkája gerincét, amit szorgalmasan, lelkiismeretesen és igényes precizitással látott el mindig. Munkája minőségét tovább tudta fokozni a segédlevéltárosi oklevél megszerzésével. A fióklevéltári feladatok bővülésével létszámunk is emelkedhetett Dobó Imréné alkalmazásával. Ezek után a kutató- és ügyfélszolgálat zömét Erzsike és Dobóné Rozika látták el.

Erzsike nyugdíjba vonulásával megszerzett szakértelmét és kitüntetéssel is elismert munkáját nem lesz könnyű pótolni a fióklevéltár vezetésének. Aktív, a családdal eltöltött pihenést és jóegészséget kívánok neki a nyugdíjas évekre!

*Köszönve munkáját üdvözl:
Radics Kálmán volt fióklevéltár vezető, ny.
levéltári igazgató*

Akitől tanulni lehetett

Nagyon kedvesek és aranyosak a Maga munkatársai, hogy szeretettel emlékeznek kedves munkatársuk nyugdíjba vonulásáról. Én, mint régi munkatárs, mindig tiszteltem és szerettem Önt, ugyanúgy, mint most.

Amikor én a levéltárba kerültem, lényegében Öntől tanultam, és ismertem meg a

levéltár működését, az ügyfelek és kutatók kiszolgálását. Erzsike úgy élt a levéltárban, mint a saját otthonában, ami egyértelműen a levéltárhoz fordulókat maximális, kitűnő kiszolgálását jelentette. Ez egy kitűnő jelenség, ezt nyugdíjba vonulásakor maximálisan el kell ismerni, mert ez egy dicsőség.

Erzsike pozitív munkához való viszonyát nem lehet leírni, csak az ilyen utalásokból lehet rá következtetni. Annak is nagyon örültem, amikor kiránduló csoportokat szerveztem, hogy örömmel jött velünk, hogy megismerhesse hazánk szép tájait, és mindig érdekelte a haza története. Azt is meg kell említeni, hogy család- és gyerekszeretete, s a róluk való gondoskodás is kiemelkedő és figyelemreméltó.

Ön egy olyan munkatárs volt, akiről csak szépet és jót lehet mondani és írni.

Ilyen például a levéltár rendezvényeinek kérdése. Én 13 évig dolgoztam a levéltárban, de nem volt olyan rendezvényünk, amelyikre Erzsike nem jött volna el. Ez is roppant pozitív, mert Ön nemcsak a szervezésben vett részt, hanem a lebonyolításban is mindig aktív szerepet vállalt.

Aki ilyen pozitív személyiség, az a családjában is hasonlóképpen viselkedik, gyerekeit szépre és jóra neveli. Ezt tudjuk is, mert gyermekei tisztelettudóak, jó tanulók, szakmájukban is sikeresek, az ilyen témáról mindig szívesen ír az ember.

Kívánok Varga Sándornénak szép és boldog nyugdíjas éveket, mert ha valaki, ő feltétlenül megérdemli!

Üdvözlettel és kézsókkal:

Mónus Imre

nyugalmazott fióklevéltár-igazgató

„Azt kell csinálni, ami az embernek örömet okoz”

Bóbét – Erzsikét – régóta ismerem, hiszen régóta kutatom a családfámat. Első pillanattól kezdve megtapasztaltam segítőkészségét. Mindig útmutatásokat adott az elakadásban, készségesen és örömmel a rendelkezésemre állt. Már a bejelentkező levelemre adott válasza is szívmelengető: „várunk szeretettel”. A mai világban erre mindennél nagyobb szükségünk van. Olyan helyre menni, ahol szeretettel fogadnak. A levéltár családias hangulatában Bóbének kulcsszerepe volt.

Számomra nemcsak egy levéltárost jelent, kicsit baráti is a kapcsolatunk. Ha ideje engedte, beavattam a kutatás érdekes eredményeibe, melynek Ő – empátikus személyiségével – mindig velem örült.

Mint bősziörményi származású kutató sokat kérdezgettem helyi dolgok felől, melyben készségesen segített. A kutatók zavartalan munkájára is odafigyelt, másokat is csendre intő halk beszédével. Olyan apróságra is gondja volt, ha néha fáztam a teremben.

Figyelmes, segítőkész, türelmes embert ismerhettem meg benne.

Nekem többször mondogatta: „Magdika, azt kell csinálni, ami az embernek örömet okoz”. Ez a jelmondata szívembe záródott egy életre. Örülök, hogy megismerhettem, személyiségével gazdagodhattam. Nyugdíjas éveire egészséget, jó kedvet kívánok!

Kincses Magdolna

Emlékezetes pillanatok

